Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 076 van 16 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI**
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 september 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 september 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaat Z. CHIHAOUI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart de Marokkaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (…) januari 1994.

1.2. Verzoekster dient op 5 juni 2026 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 7 juli 2026 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer X van 27 juli 2026 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.
1.3. Verzoekster dient op 25 augustus 2026 een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De commissaris-generaal neemt op 4 september 2026 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

*"**A. Feitenrelaas***

U verklaart een staatsburger van Marokko te zijn, afkomstig uit de stad Bni Bouayach gelegen in het noordoosten van Marokko. U bent Berber en een soennitisch moslim. Uit de relatie met een eerdere vrouw heeft u langs vaderskant twee halfbroers en twee halfzussen. Samen met uw moeder kreeg uw vader nog vijf zonen en twee dochters, inclusief uzelf. Uw vader overleed in 2003/2004. Diverse familieleden zijn eveneens te België woonachtig. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u volgende feiten aan.

Nadat u gedurende de maand februari van het jaar 2020 te Marokko in het huwelijksbootje stapte, reisde u uw man, die de Belgische en Marokkaanse nationaliteit heeft, op 19 februari 2022 achterna. U kreeg op 4 april 2022 een F-kaart in het kader van gezinshereniging maar uw verblijfsrecht werd op 30 september 2022 ingetrokken.

Te België werd u eveneens met huwelijksproblemen geconfronteerd wat er finaal toe leidde dat de echtscheiding bij eindvonnis dd. 3 oktober 2023 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent werd uitgesproken. Gezien uw familie de scheiding niet aanvaardt is het contact onderling grotendeels verbroken.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u in 2024 en 2025 drie aanvragen tot regularisatie op basis van artikel 9bis deed, die telkens afgesloten werden met een negatieve beslissing.

Op 6 mei 2026 werd u door de politiediensten geïntercepteerd waarna u diezelfde dag naar het gesloten centrum te Holsbeek werd overgebracht. Op 5 juni 2026 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Bij een terugkeer naar Marokko vreest u als alleenstaande en gescheiden vrouw problemen met uw familie en de Marokkaanse gemeenschap in het algemeen. Daarnaast vreest u problemen gezien u sinds uw tienerjaren reeds gevoelens hebt voor vrouwen. U haalt voorts aan dat Berbers anders gezien worden in Marokko.

Ter staving legt u volgende documenten neer: vonnis familierechtbank, verklaring werkgever, verklaring collega-werknemers, verklaring contactpersoon dienst inburgering, klacht wegens stalking/bedreiging, uitprint rijksregister, huurcontract, bewijs Nederlandse les, loonfiches, attest van inburgering, bewijs psychologische behandeling en afspraken, sms-verkeer tussen u en uw oudere broer, schrijven nicht, verzoek artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980, bewijs aansluiting ziekenfonds, bestreden beslissing dd. 15 december 2023, medisch rapport.

Navolgend aan uw persoonlijk onderhoud maakte u verder nog identiteitsdocumenten van u en uw vader over, alsook geboorteaktes en privé-foto's.

Op 7 juli 2026 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien geen geloof kon worden gehecht aan de door u aangehaalde motieven. U tekende beroep aan tegen deze beslissing, maar de RvV bevestigde deze beslissing op 27 juli 2026.

Vanuit het gesloten centrum te Holsbeek diende u op 25 augustus 2026 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U houdt vast aan het asielrelaas dat u eerder uiteenzette en herhaalt dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst vreest gedood te zullen worden omdat u een gescheiden vrouw bent. U verklaart bovendien dat uw familie in het verleden reeds personen heeft gedood om minder ernstige redenen. Daarnaast haalt u aan dat u kampt met psychologische problemen. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u medische attesten en een kopie van uw paspoort neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 57/11/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 20 APR, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek

om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

U legt in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming nieuwe medische stukken neer ter staving van de psychologische moeilijkheden die u zou kennen. Uit deze stukken blijkt evenwel niet dat u niet in staat zou zijn geweest om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure inzake internationale bescherming. In een van de neergelegde attesten - waaraan slechts een beperkte bewijswaarde kan worden toegekend (zie infra) - vermeldt de arts dat het voor u moeilijk zou kunnen zijn om uw verhaal op een gestructureerde en gedetailleerde wijze uiteen te zetten wanneer u onder stress staat en daarbij onvoldoende begrip ervaart.

Deze vaststelling volstaat echter niet om aan te nemen dat u niet in staat was om uw procedurele verplichtingen na te komen. Het onderzoek van uw tweede verzoek verliep immers schriftelijk, waarbij u door middel van een gerichte vragenlijst de mogelijkheid kreeg om nieuwe elementen op een gestructureerde wijze toe te lichten. Er zijn geen aanwijzingen dat u dit niet naar behoren kon doen.

Bovendien werd u tweemaal uitdrukkelijk de gelegenheid geboden om bijkomende elementen aan te brengen en om alles toe te voegen wat u nog relevant achtte voor de beoordeling van uw verzoek (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag - vragen 6 en 7). Hieruit blijkt dat u voldoende mogelijkheden kreeg om uw relaas volledig uiteen te zetten.

Daarnaast werd u expliciet gevraagd of er elementen of omstandigheden, zoals uw gezondheidstoestand, waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure konden bemoeilijken. Hierop antwoordde u negatief (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag - vraag 8.2).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard. De commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onderzoekt in geval van een volgend verzoek op basis van artikel 55 van de Verordening (EU) 2024/1348 of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw beschermingsmotieven. U beperkt zich integendeel tot een herhaling van elementen die u reeds in het verleden hebt uiteengezet, met name uw vrees om door uw familie te worden vermoord omdat u een gescheiden vrouw bent. Er werd echter reeds uitvoerig gemotiveerd waarom deze vrees niet geloofwaardig werd bevonden, een beoordeling die bovendien volledig werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dat u zich opnieuw op dezelfde elementen beroept, zonder nieuwe feiten of elementen aan te brengen of concreet aan te tonen waarin het CGVS of de Raad zich in hun eerdere beoordeling zouden hebben vergist, vermag geen ander licht op deze beoordeling te werpen.

Bovendien diende u pas uiterst laattijdig een volgend verzoek om internationale bescherming in en ging u pas overstag wanneer men u reeds voor een tweede keer zou trachten te repatriëren. Een dergelijke houding kan maar moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming. Te meer u dd. 19 augustus 2026 nog liet optekenen "Ik wens zo snel mogelijk terug te keren naar Marokko en naar Tanger en ik ben op de hoogte van alle mogelijke procedures van beroep", is een dergelijke houding bijzonder laakbaar. Voorgaande ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen eigenlijk compleet en bevestigt dat u geen enkele vrees koestert ten aanzien van Marokko.

U voegt daar evenwel aan toe dat uw vrees voor uw familie wordt versterkt door het feit dat deze in het verleden reeds een familielid zou hebben gedood, al blijken uw verklaringen hierover weinig eenduidig. Zo

geeft u enerzijds aan dat deze persoon om dezelfde redenen werd gedood als de redenen waarop u uw eigen vrees baseert, terwijl u anderzijds verklaart dat het om minder ernstige redenen ging (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag – vraag 1.1). Bovendien legt u geen enkel stuk neer ter staving van deze bewering. Gelet op het voorgaande is deze verklaring niet van aard om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van uw familie in een ander daglicht te plaatsen. Integendeel, de vastgestelde inconsistenties doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Wat betreft de psychologische moeilijkheden waarvan u melding maakt, wenst het CGVS vooreerst op te merken dat de diagnose van posttraumatische stressstoornis (PTSS) werd gesteld na een consultatie van slechts twee uur bij een psychiater. Het voorgelegde attest bevat evenwel slechts een beknopte motivering en verduidelijkt niet op welke concrete elementen, onderzoeken of diagnostische criteria de arts zijn bevindingen heeft gebaseerd. Bijgevolg laat het attest niet toe om de diagnose of de eraan ten grondslag liggende bevindingen op afdoende wijze te verifiëren.

Daarnaast vermeldt de psychiater dat uw klachten mede worden versterkt door onder meer de moeilijke relatie met uw familie en uw seksuele oriëntatie. Het CGVS merkt op dat deze elementen reeds werden onderzocht en zowel door het CGVS als door de RvV ongeloofwaardig werden gevonden. Aangezien het attest minstens gedeeltelijk op deze verklaringen lijkt te zijn gebaseerd, doet dit afbreuk aan de betrouwbaarheid van het stuk en relativeert het de bewijswaarde ervan

Hoe dan ook houden de aangehaalde psychologische problemen geen verband met een van de criteria van het Vluchtelingenverdrag of met de voorwaarden voor de toekenning van subsidiaire bescherming. Voor zover u van oordeel bent dat uw medische of psychische toestand een terugkeer naar uw land van herkomst verhindert, staat het u vrij om u te wenden tot de daartoe voorziene procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Ter staving van uw verzoek legt u opnieuw een kopie van uw Marokkaanse paspoort neer. Dit document staaft hoogstens uw identiteit en nationaliteit, die ook in deze beslissing niet worden betwist.

U brengt bijgevolg geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Uw verzoek om internationale bescherming is niet-ontvankelijk op basis van artikel 38, tweede lid van Verordening (EU) 2024/1348."

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 38, §2 en 55, §§3 en 5 van de Verordening (EU) 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van Richtlijn 2013/32/EU (hierna: de Verordening (EU) 2024/1348), van de artikelen 4 en 15 van de Verordening 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1.A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster verschaft vooreerst een theoretische overzicht van de geschonden geachte bepalingen en beginselen.

Vervolgens past zij de principes toe op het specifieke geval en stelt zij:
"*1. Bevoegdheidsoverschrijding en onzorgvuldige afwijzing van het medisch verslag als nieuw element*
In de bestreden beslissing verwerpt het CGVS het klinische document dat de Complexe PTSS van verzoekster aantoont (Stuk 2), en weigert het dit als een "nieuw element" te erkennen op basis van twee vooringenomen drogredenen: een formele medische kritiek en een onwettige cirkelredenering. Vooreerst stelt het CGVS: « Wat betreft de psychologische moeilijkheden waarvan u melding maakt, wenst het CGVS vooreerst op te merken dat de diagnose van posttraumatische stressstoornis (PTSS) werd gesteld na een

consultatie van slechts twee uur bij een psychiater. Het voorgelegde attest bevat evenwel slechts een beknopte motivering en verduidelijkt niet op welke concrete elementen, onderzoeken of diagnostische criteria de arts zijn bevindingen heeft gebaseerd. » (Stuk 1).
Hierbij overschrijdt het CGVS kennelijk zijn bevoegdheid. Het oordeel dat een klinisch onderzoek van "slechts twee uur" onvoldoende of ontoereikend zou zijn om PTSS vast te stellen, is een medisch-technische beoordeling die uitsluitend toekomt aan medici, en niet aan een administratieve asielinstantie. Het verslag van 11 juni 2026 is daarenboven allerminst "beknopt" of ongemotiveerd: het werd opgesteld na een multidisciplinair onderzoek door een arts én een klinisch psycholoog samen, met expliciete toepassing van de methodologie van het "Protocole d'Istanbul", het "DSM-5-TR" en de "CIM-11". Door als niet-medisch geschoold orgaan de validiteit van deze internationale methodologie eenzijdig te diskwalificeren, zonder enige tegenexpertise te vorderen, miskent het CGVS de regels inzake de bewijswaarde en schendt het flagrant de zorgvuldigheidsplicht.
De beslissingsautoriteit weigert bovendien de wezenlijke impact van dit medisch verslag te erkennen door middel van een logische drogreden: « Daarnaast vermeldt de psychiater dat uw klachten mede worden versterkt door onder meer de moeilijke relatie met uw familie en uw seksuele oriëntatie. Het CGVS merkt op dat deze elementen reeds werden onderzocht en zowel door het CGVS als door de RvV ongeloofwaardig werden gevonden. » (Beslissing, p. 5).
Dit is een onwettige cirkelredenering die de toepassing van artikel 55 van de Verordening 2024/1348 volstrekt onmogelijk maakt. Verzoekster legde dit verslag immers precies voor als wezenlijk nieuw element (Art. 55 §3) om aan te tonen dat de eerdere ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, met name haar gaten in het geheugen, haar weifelend optreden en haar initiële stilzwijgen, niet voortkwam uit leugens, maar klinisch en onomstotelijk werd verklaard door haar zware trauma. Het medisch verslag objectiveert uitdrukkelijk een "suppression psychologique" (psychologische verdringing), "stress minoritaire" en een pathologische schaamte (Stuk 2).
Het CGVS gebruikt thans de eerdere geloofwaardigheidsbeoordeling, die zélf tot stand kwam zonder rekening te houden met de impact van haar Complexe PTSS, om de medische verklaring voor datzelfde gebrek aan geloofwaardigheid a priori als onwaar af te wijzen. De medische objectivering van de "minority stress" bewijst daarenboven ontegensprekelijk waarom zij buiten haar schuld niet in staat was dit eerder cohérent voor te leggen (vereiste van Artikel 55 12 §5). Dit verslag maakt de kans aanzienlijk groter dat de eerdere twijfel wordt weggenomen, en had derhalve dwingend als nieuw element moeten worden aanvaard.

2. Het schenden van het voordeel van de twijfel door een onredelijke bewijslast
Aansluitend miskent het CGVS artikel 4, §5 van de Verordening 2024/1347 door materiële onmogelijkheden te eisen aangaande het bewijs van intrafamiliaal en eergerelateerd geweld. Het CGVS merkt op: "Bovendien legt u geen enkel stuk neer ter staving van deze bewering." (Beslissing, p. 5, aangaande het eerdere doden van een familielid omwille van de eer).
Het is manifest onredelijk om van een in België gedetineerde, getraumatiseerde asielzoeker te eisen dat zij officiële bewijsstukken (zoals politierapporten uit Marokko) bemachtigt om intrafamiliale eermoorden te bewijzen, zeker nu objectieve bronnen bevestigen dat dergelijke misdrijven in Marokko vaak buiten de bevoegdheid van de officiële overheid in de beslotenheid van de familie worden afgedaan.
Daarenboven negeert het CGVS manifest de wél overgelegde communicatie (WhatsApp berichten met ene E. uit de periode april-juni 2022, Stuk 4). Hierin uitte verzoekster onomwonden haar absolute ontreddering, haar depressie ("Ik zie alles zwart", "helemaal depressief") en het feit dat zij psychologische mishandeling onderging. Deze berichten, daterend van lang vóór haar asielprocedure of detentie, corroboreren perfect het chronische patroon van dwang en psychologische terreur waarvan het medisch rapport melding maakt. Door geen rekening te houden met deze elementen van een kwetsbare patiënte, en absolute bewijzen te eisen voor onzichtbaar intrafamiliaal geweld, weigert het CGVS ongeoorloofd het voordeel van de twijfel toe te kennen.
Bovendien blijkt uit de overgelegde e-mailcorrespondentie met eerstelijnspsycholoog F.B. (Stuk 5) dat verzoekster reeds in oktober 2025 en begin mei 2026, ruim vóór haar arrestatie en asielaanvraag, actief psychologische hulp zocht. Dit objectiveert de reële en aanslepende aard van haar psychologische kwetsbaarheid.
Tot slot miskent het CGVS de wezenlijke impact van de gediagnosticeerde Complexe PTSS op de coherentie van haar asielrelaas. Zoals het medisch verslag (Stuk 2) conform het Protocol van Istanbul objectiveert, leidt een dergelijk zwaar trauma tot "surcharge cognitive" en de fragmentatie van herinneringen. Het is medisch en juridisch onaanvaardbaar dat de beslissingsautoriteit van de verzoekster een perfect gestructureerd, chronologisch en gedetailleerd relaas eist, terwijl de experten bevestigen dat zij lijdt aan geheugenstoornissen ten gevolge van haar trauma. Elke vermeende onduidelijkheid of weifeling in haar verklaringen dient derhalve te worden geïnterpreteerd als een cognitief gevolg van haar trauma, en mag niet ten nadele van haar algemene geloofwaardigheid worden aangewend. Dit versterkt de absolute noodzaak om het voordeel van de twijfel in deze zaak volwaardig toe te passen.

3. Het reële risico in geval van terugkeer

Aangezien het medisch verslag als wezenlijk nieuw element de eerdere twijfel aan haar relaas klinisch weerlegt, dient het reële risico thans ten gronde te worden beoordeeld in het kader van een hervorming. In de bestreden beslissing baseert de verwerende partij haar weigering echter hoofdzakelijk op een vermeend gebrek aan geloofwaardigheid van de seksuele geaardheid, gestoeld op westerse stereotypen, en op een geminimaliseerde inschatting van het risico bij terugkeer naar Marokko.
Wat vooreerst de geloofwaardigheidsbeoordeling betreft, verwijt het CGVS de verzoekende partij uitdrukkelijk dat zij "geen ontmoetingsplaatsen voor lesbische vrouwen in België kan benoemen noch enige organisaties of evenementen". Dit is een flagrante schending van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. In het arrest A, B en C oordeelde het Hof uitdrukkelijk dat dergelijke vragen onrechtmatig zijn indien zij de enige basis vormen voor een afwijzing, aangezien zij voortvloeien uit stereotypen.10 Academici en de UNHCR verwerpen deze verwachting van "homonormatieve" zichtbaarheid ten stelligste.11 Het is volstrekt onlogisch om dergelijke zichtbare kennis te verwachten van iemand die in Marokko, waar homoseksualiteit bestraft wordt met 3 jaar cel, de clandestiniteit heeft geïnternaliseerd.
Daarnaast oordeelt de verwerende partij het ongeloofwaardig dat zij tijdens de initiële ondervraging door de politie met geen woord repte over haar seksuele oriëntatie. Ook hier miskent het CGVS de voormelde rechtspraak van het HvJ-EU, dat erkent dat een initieel stilzwijgen over intieme en taboe-onderwerpen géén gebrek aan geloofwaardigheid impliceert. Dit stilzwijgen wordt overigens door het medisch verslag van 11 juni 2026 klinisch verklaard als het gevolg van een zware pathologische "minority stress", angst voor de overheid en psychologische verdringing.
Vervolgens verwijt het CGVS haar dat zij uiterst algemeen en betekenisloos antwoordt op vragen over het precieze moment waarop zij haar geaardheid besefte. Het eisen van een chronologisch gearticuleerd "coming-out" relaas, waarbij op een precieze datum een bewustwording plaatsvindt, is een reflectie van een westers verborgen script. Vluchtelingenwerk Vlaanderen en Uw Raad waarschuwen expliciet voor deze ongepaste verwachting, waarbij de coming-out vaak een levenslang proces is en geen eenmalige gebeurtenis. Door het relaas uitsluitend te toetsen aan deze westerse labels, laat het CGVS elke vorm van intersectionele analyse achterwege. Deze oppervlakkige benadering doordringt eveneens de miskenning van de objectieve socio economische realiteit in de bestreden beslissing. Het CGVS tracht de gevaren in Marokko te relativeren door te stellen dat de verzoekster een "hoge mate aan zelfredzaamheid" vertoont, louter omdat zij in België alleen een woonst huurde en werkte. Dit is een flagrante miskenning van de context in Marokko voor een gescheiden, alleenstaande vrouw zonder mannelijke voogdij. De veronderstelling dat zij gemakkelijk in haar eigen onderhoud zal kunnen voorzien, wordt volledig tegengesproken door de Wereldbank en Euromed Rights die aantonen dat de formele arbeidsmarkt in Marokko structureel ontoegankelijk is voor vrouwen in een dergelijke kwetsbare positie.
Bovendien zal de door het CGVS toegejuichte actie dat zij "alleen een woonst huurt", in de Marokkaanse realiteit leiden tot onmiddellijke sociale controle, wantrouwen en marginalisatie. Een alleenstaande vrouw vormt in die maatschappelijke context een anomalie die voortdurend onder toezicht staat en is een doelwit voor pesterijen. Cruciaal hierbij is dat de eigen landeninformatie van het CGVS (COI Focus – Maroc: Minorités sexuelles, april 2025) onomwonden bevestigt dat vervolgingen wegens homoseksualiteit in Marokko voornamelijk voortkomen uit dit verstikkende buurttoezicht ("dénonciations de voisins"). In deze repressieve context vormt artikel 489 van het Marokkaans Strafwetboek wel degelijk een instrument van wezenlijk risico op vervolging, aangezien de autoriteiten weigeren slachtoffers van homofobie te beschermen.
Uit het voorgaande blijkt ten gronde dat er in hoofde van de verzoekende partij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat (artikel 1A Verdrag van Genève), alsook een reëel risico op slechte behandelingen (artikel 3 EVRM) gelet op haar intersectionele kwetsbaarheid als gescheiden, alleenstaande vrouw en LGBTQIA+ in Marokko. Een hervorming van de bestreden beslissing is derhalve de enige correcte rechtsbedeling.

4. Conclusie
Bij de beoordeling van dit volgend asielverzoek is het CGVS manifest tekortgeschoten in het voeren van het vereiste gepaste en geïndividualiseerde onderzoek, door het gedocumenteerde profiel van extreme intersectionele kwetsbaarheid van de verzoekende partij categorisch te negeren.
Door een nieuw medisch rapport – opgesteld conform het Protocol van Istanbul – willekeurig terzijde te schuiven via een onwettige cirkelredenering, miskent de verwerende partij op flagrante wijze de bepalingen van de artikelen 38 §2 en 55 §§3/5 van de Verordening 2024/1348 inzake de beoordeling van wezenlijke nieuwe elementen. Bovendien heeft het CGVS de geheugenlacunes en het initiële stilzwijgen over haar seksuele geaardheid systematisch tegen de verzoekster gebruikt – hoewel deze elementen klinisch gediagnosticeerd waren als symptomen van minority stress en Complexe PTSS. Hiermee weigert het CGVS niet alleen het toepassingsgebied van het voordeel van de twijfel te respecteren, zoals verankerd in artikel 4, §5 van de Verordening 2024/1347, maar negeert het tevens de vaste rechtspraak van het HvJ-EU en Uw Raad.
Een dergelijk oppervlakkig en vooringenomen onderzoek vormt een onmiskenbare schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en in het bijzonder van de zorgvuldigheidsplicht. Bovendien leidt deze wezenlijke beoordelingsfout rechtstreeks tot een schending van zowel het procedurele als het materiële luik van artikel 3 van het EVRM. Dit artikel vereist immers dat de overheid een rigoureus en adequaat

onderzoek voert naar de reële risico's op onmenselijke en vernederende behandelingen in Marokko, waarbij in het bijzonder rekening moet worden gehouden met de specifieke mentale kwetsbaarheidsfactoren van asielzoekers die het slachtoffer zijn geweest van zwaar intrafamiliaal geweld.
Ten gronde beantwoordt de situatie van de verzoekende partij ten volle aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1A van het Verdrag van Genève, of minstens aan de voorwaarden voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 15 van de Verordening 2024/1347.
De beslissing tot niet-ontvankelijkheid is bijgevolg aangetast door een fundamenteel gebrek in het besluitvormingsproces en kan niet behouden blijven. Aan de verzoekende partij dient bescherming te worden toegekend, of op zijn minst dient de bestreden beslissing te worden vernietigd opdat een nieuw, adequaat en omstandig onderzoek kan worden gevoerd in het licht van haar psychologische kwetsbaarheid en wezenlijke nieuwe elementen."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Voorafgaand

3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St*. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal.

3.1.2. Huidige bestreden beslissing betreft een beslissing houdende een "*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)"*, waarbij verzoeksters huidig tweede verzoek om internationale bescherming in België niet-ontvankelijk wordt verklaard op grond van artikel 38, lid 2 van de Verordening (EU) 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van Richtlijn 2013/32/EU (hierna: de Verordening (EU) 2024/1348). Er wordt geoordeeld dat verzoekster geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig de Verordening (EU) 2024/1347 en de commissaris-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

3.3. Artikel 38, lid 2 van de Verordening (EU) 2024/1348 luidt als volgt:
"*De beslissingsautoriteit wijst een verzoek af als niet-ontvankelijk indien het gaat om een volgend verzoek waarbij geen nieuwe relevante elementen als bedoeld in artikel 55, leden 3 en 5, naar voren zijn gekomen of door de verzoeker zijn voorgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij of zij in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347 of in verband met de eerder toegepaste grond voor niet-ontvankelijkheid."*

Artikel 55, leden 3 en 5 van de Verordening (EU) 2024/1348 luidt als volgt:
"3. Een volgend verzoek wordt onderworpen aan een voorafgaand onderzoek waarbij de beslissingsautoriteit nagaat of er nieuwe relevante elementen naar voren zijn gekomen of door de verzoeker zijn voorgelegd die: a) de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347, of b) verband houden met een eerder toegepaste grond voor niet-ontvankelijkheid als het eerdere verzoek is afgewezen als niet-ontvankelijk.
[…]
5. De door de verzoeker voorgelegde elementen worden alleen als nieuw beschouwd als de verzoeker buiten zijn of haar eigen schuld niet in staat was die elementen in het kader van het eerdere verzoek voor te leggen. Elementen die de verzoeker eerder had kunnen voorleggen, hoeven niet in aanmerking te worden genomen, tenzij die de kans aanzienlijk vergroten dat het verzoek niet niet-ontvankelijk wordt verklaard of dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, of als het vorige verzoek overeenkomstig artikel 41 is afgewezen als zijnde impliciet ingetrokken zonder een behandeling ten gronde."

3.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

3.2.1. Om huidig volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er aldus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster erkend wordt als

vluchteling in de zin van artikel 3, punt 5) van de Verordening (EU) 2024/1347 of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt in de zin van artikel 3, punt 6) van dezelfde verordening. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing van de commissaris-generaal met betrekking tot verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

3.2.2. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde verzoekster dat zij omwille van zwaar infra-familiaal geweld in de vorm van eer-gerelateerd geweld om internationale bescherming verzoekt, evenals omwille van haar seksuele geaardheid. De commissaris-generaal weigerde aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vrees voor eer-gerelateerd geweld door haar familie en de bewering dat zij als gescheiden/alleenstaande vrouw bij een terugkeer naar Marokko zal worden gedwongen om te trouwen en/of gedood zou worden. Tevens oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster niet kon overtuigen in haar verklaringen omtrent haar geaardheid en dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er geen sprake is van een algemene vervolging van personen die tot de LGBTQI+-gemeenschap behoren, zodat verzoekster moet aantonen dat zij persoonlijk een reden heeft om te vrezen voor vervolging in haar land van herkomst, waartoe zij in gebreke bleef. Bij arrest van de Raad met nummer 350 862 van 27 juli 2026 werd deze beslissing bevestigd.

3.2.3. In het kader van haar volgend verzoek om internationale bescherming houdt verzoekster vast aan de door haar afgelegde verklaringen en stelt zij dat haar familie in het verleden reeds personen heeft gedood om minder ernstige redenen. Dienaangaande stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden vast: "*Uit het administratief dossier blijkt immers dat u in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw beschermingsmotieven. U beperkt zich integendeel tot een herhaling van elementen die u reeds in het verleden hebt uiteengezet, met name uw vrees om door uw familie te worden vermoord omdat u een gescheiden vrouw bent. Er werd echter reeds uitvoerig gemotiveerd waarom deze vrees niet geloofwaardig werd bevonden, een beoordeling die bovendien volledig werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dat u zich opnieuw op dezelfde elementen beroept, zonder nieuwe feiten of elementen aan te brengen of concreet aan te tonen waarin het CGVS of de Raad zich in hun eerdere beoordeling zouden hebben vergist, vermag geen ander licht op deze beoordeling te werpen. (…)*
U voegt daar evenwel aan toe dat uw vrees voor uw familie wordt versterkt door het feit dat deze in het verleden reeds een familielid zou hebben gedood, al blijken uw verklaringen hierover weinig eenduidig. Zo geeft u enerzijds aan dat deze persoon om dezelfde redenen werd gedood als de redenen waarop u uw eigen vrees baseert, terwijl u anderzijds verklaart dat het om minder ernstige redenen ging (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag – vraag 1.1). Bovendien legt u geen enkel stuk neer ter staving van deze bewering. Gelet op het voorgaande is deze verklaring niet van aard om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van uw familie in een ander daglicht te plaatsen. Integendeel, de vastgestelde inconsistenties doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas."
De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster geen dienstige argumenten inbrengt tegen deze beoordeling, die door de Raad wordt bijgetreden. Verzoekster stelt dat het onredelijk is om van haar te verwachten dat zij officiële bewijsstukken, zoals politierapporten, bemachtigt om intrafamiliale eermoorden van een familielid te bewijzen. Nergens in de bestreden beslissing kan evenwel worden gelezen dat van verzoekster wordt verwacht dat zij officiële politierapporten overmaakt. Er wordt enkel aangegeven dat zij geen enkel stuk neerlegt om haar bewering te staven. Bovendien stelde de commissaris-generaal tevens terecht dat verzoekster inconsistente verklaringen aflegt over deze eermoord, met name dat zij "*enerzijds aan[geeft] dat deze persoon om dezelfde redenen werd gedood als de redenen waarop u uw eigen vrees baseert, terwijl u anderzijds verklaart dat het om minder ernstige redenen ging*". Waar verzoekster nog stelt dat het CGVS manifest de wel overgelegde communicatie negeert en hierbij verwijst naar haar overtuigingsstuk 4 bij haar verzoekschrift (WhatsApp-berichten met ene "*E.*") stelt de Raad vast dat deze berichten reeds werden voorgelegd in het kader van haar beroep gericht tegen de weigeringsbeslissing inzake haar eerste verzoek om internationale bescherming en dat deze reeds door de Raad werden beoordeeld. In het arrest met nummer 350 862 van 27 juli 2026 werd reeds vastgesteld dat de schermafbeeldingen van deze

WhatsApp-berichten slechts een conversatie tussen verzoekster en een zekere E. betreffen, met wie zij overlegt en die haar lijkt te willen helpen om bijvoorbeeld een woonplaats te vinden. Nergens in deze conversatie kan iets worden teruggevonden aangaande een eerdere eermoord op een familielid.

3.2.4. Wat betreft de neergelegde medische attesten, gaat verzoekster in haar verzoekschrift uitgebreid in op het "*rapport medical"* van 11 juni 2026, dat zij opnieuw voegt bij haar verzoekschrift (overtuigingsstuk 2). Zij stelt dit te hebben neergelegd als 'nieuw element' en gaat in op de inhoud van het attest en trekt hieruit conclusies voor haar beschermingsverzoek. De Raad kan evenwel niet anders dan vaststellen dat voormeld medisch attest reeds voorlag ten tijde van haar eerste verzoek om internationale bescherming, zowel bij de commissaris-generaal als bij de Raad. Het medisch attest werd reeds beoordeeld, waarbij de Raad eraan herinnert dat hij niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing van de commissaris-generaal en de Raad met betrekking tot haar eerste verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen. Indien verzoekster het oneens is met de reeds gedane beoordeling, stond het haar vrij hiertegen de verdere voor haar beschikbare beroepsmogelijkheden uit te putten. De Raad kan zich in het kader van huidig beroep – dat zich dient te beperken tot de beoordeling van nieuwe elementen – evenwel niet opnieuw uitspreken over een reeds voorgelegd en beoordeeld medisch attest. Rekening houdend met deze omstandigheid, is verzoeksters betoog in haar verzoekschrift niet van aard om de beoordeling, dat er in haar hoofde geen sprake is van nieuwe elementen in de zin van artikel 55, leden 3 en 5 van de Verordening (EU) 2024/1348, te weerleggen. Ook het "*attest opvolging psychologische, gedateerd 13 juli 2026*" (overtuigingsstuk 3) en "*E-mails (2026 en 2026) inzake psychologische begeleiding voorafgaand aan de detentie"* (overtuigingsstuk 5) – die zij bovendien in haar verzoekschrift ook niet concreet bespreekt – werden reeds voorgelegd naar aanleiding van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming.

3.2.5. In zoverre de Raad vanuit een welwillende lezing van het verzoekschrift aanneemt dat verzoekster zich met haar betoog richt op het nieuw medisch attest *dd*. 24 augustus 2026 – evenals het overzicht van doktersconsultatie van 10 juli 2026 en 17 augustus 2026 – dat zij bij haar huidig verzoek om internationale bescherming heeft gevoegd, wijst de Raad op het volgende. Er wordt door de Raad niet betwist dat verzoekster psychologische problemen kent, zoals ook wordt geattesteerd in het rapport van de psychiater. De psychiater maakt gewag van een posttraumatisch stresssyndroom, met aanpassingsmoeilijkheden en een depressieve gemoedstoestand, die kan evolueren naar een ernstige ("*majeure"*) depressie.

De Raad moet evenwel vaststellen dat in het attest niet op voldoende wijze kan worden vastgesteld dat verzoeksters gezondheidstoestand haar zou hebben verhinderd om in het kader van haar asielprocedures eenduidige en volledige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties. Evenmin attesteert de psychiater voldoende concreet dat verzoeksters mentale gezondheidstoestand een invloed zou hebben gehad op de behandeling van haar beschermingsverzoek en de bestreden beslissing of het normale verloop van de asielprocedures op enige wijze in het gedrang zou hebben gebracht. Er wordt weliswaar gesteld dat verzoeksters actuele psychiatrische toestand haar zou belemmeren, indien zij opnieuw zou worden gehoord in stresserende omstandigheden en in de afwezigheid van ondersteuning en begeleiding. Hieruit kan evenwel niet worden afgeleid dat verzoekster in haar vorige verzoeken om internationale bescherming in de onmogelijkheid was om een coherent relaas te schetsen, noch blijkt dat verzoekster doorheen haar procedures om internationale bescherming werd gehoord in omstandigheden die haar onvoldoende steun boden. Er wordt niet *in concreto* aangetoond dat verzoeksters problematiek haar verklaringen zou hebben beïnvloed, laat staan waar en op welke wijze.

Verder wijst de Raad erop dat de psychologische problemen van een verzoeker op zich zijn of haar vluchtrelaas niet aannemelijk maken. Een psychische problematiek kan immers een veelvoud aan oorzaken hebben, die niet noodzakelijk in verband staan met het door verzoekster ingeroepen vluchtrelaas. Een psycholoog/psychiater of een arts zal bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten dan ook afhankelijk zijn van wat hem in de verklaringen van zijn patiënt wordt aangereikt, zoals ook blijkt *in casu*. Een psycholoog/psychiater of een arts kan bijgevolg geen mening geven over de waarheidsgetrouwheid en geloofwaardigheid van de verklaringen of over de oprechtheid van de patiënt/verzoeker. Een psycholoog of een arts kan enkel vaststellen in welke mate zijn of haar medische bevindingen verenigbaar zijn met de beweringen van mishandeling zoals verteld door de patiënt.

Medische en psychologische attesten kunnen aldus niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Ze maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet dus worden bepaald binnen dit geheel. Deze attesten moeten dus steeds beoordeeld worden in samenhang met de verklaringen van een verzoeker. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde medisch-psychologische attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt. Het weze benadrukt dat de Vreemdelingenwet de asielinstanties een eigen bevoegdheid verleent om de

coherentie en aannemelijkheid te beoordelen van de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming over de feitelijke omstandigheden waarin de beweerde mishandeling is gepleegd en de redenen daarvoor. In dit geval moet worden vastgesteld dat de inhoud van het attest duidelijk vertrekt vanuit de verklaringen van verzoekster zelf. Er wordt hierbij niet concreet uitspraak gedaan over de graad van overeenstemming/verenigbaarheid tussen de psychische vaststellingen, enerzijds, en de omstandigheden en gebeurtenissen die eraan ten grondslag zouden liggen, anderzijds. De psychiater baseert zich voor de gesuggereerde oorzaak van de psychologische problemen louter op verzoeksters eigen verklaringen, waarbij uit het attest als dusdanig niet kan worden afgeleid of en zo ja, welke, bijkomende onderzoeken of vraagstellingen werden gedaan, om de compatibiliteit van verzoeksters verklaringen en de door haar naar voor gebrachte oorzaken verder te onderzoeken en beoordelen.

Gelet op deze bevindingen, maakt het loutere gegeven dat verzoekster psychische problemen kent, zoals in het attest geattesteerd, aldus nog niet dat haar verklaringen geloofwaardig zijn, kan dit de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen en sluit het evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor verzoeksters psychologische problemen. Bijgevolg meent de Raad dat aan dit psychologisch attest slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven. Alles in acht genomen, oordeelt de Raad dat ook hier het medisch attest geen sterk vermoeden of aanwijzing inhoudt dat verzoeksters psychologische problemen het gevolg zijn van het door haar voorgehouden vluchtrelaas. Het medisch attest is ook hier niet van die aard om een ander licht te werpen op de bevindingen inzake verzoeksters verklaringen, waaromtrent in haar eerder verzoek om internationale bescherming reeds werd geoordeeld dat deze geen blijk geven van een geloofwaardig vluchtrelaas en iedere positieve overtuigingskracht missen. Verzoeksters medische stukken kunnen dan ook niet worden beschouwd als een ‘nieuw element’ in de zin van artikel 55 van de Verordening (EU) 2024/1348.

3.2.6. Onder de hoofding “*het reële risico in geval van terugkeer”* gaat verzoekster nog in op de geloofwaardigheidsbeoordeling van haar seksuele geaardheid, zoals deze werd gemaakt door de commissaris-generaal en de Raad in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Ook hier benadrukt de Raad dat hij niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing van de commissaris-generaal en de Raad met betrekking tot haar eerste verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen. Ook dit betoog is derhalve niet van aard om de beoordeling, dat er in hoofde van verzoekster geen sprake is van nieuwe elementen in de zin van artikel 55, leden 3 en 5 van de Verordening (EU) 2024/1348, te weerleggen. Door louter te volharden dat “*uit het voorgaande blijkt ten gronde dat er in hoofde van de verzoekende partij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat (artikel 1A Verdrag van Genève), alsook een reëel risico op slechte behandelingen (artikel 3 EVRM) gelet op haar intersectionele kwetsbaarheid als gescheiden, alleenstaande vrouw en LGBTQIA+ in Marokko”* brengt zij evenmin enig dienstig argument aan in het licht van de beoordeling van de nieuwe elementen.

3.3. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, in toepassing van artikel 38, lid 2 van de Verordening (EU) 2024/1348, terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 3, punten 1) en 5) *juncto* 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 en de artikelen 3, punt 6) *juncto* 15 van voormelde Verordening dringt zich niet op nu huidig volgend verzoek om internationale bescherming terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard.

3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij de DVZ de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 2.60, § 2, tweede lid van de RvV-wet. Er zijn geen redenen om de

bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. DENIES